Vloed

Roderik Six

Vloed

2019 Prometheus Amsterdam

Deze roman verscheen eerder bij Uitgeverij De Arbeiderspers (2012).

© 2012, 2015, 2019 Roderik Six
Omslagontwerp Sven Verhaeghe
Foto auteur Jelle Vermeersch
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3114 2

Learn to swim

James Maynard Keenan

De straten zijn al een tijdje leeg. Op het water na.

Bijna alle huizen zijn afgesloten, de ramen vakkundig gebarricadeerd.

Waar de deuren openstaan, is niemand thuis.

I

Nina en ik zitten in doorweekte strandstoelen Ultra te roken, op het dak van Torres, vier verdiepingen hoog op een berg die uitziet over het ondergelopen dal waar ooit de stadskern lag. Het motregent. Natuurlijk. Het regent altijd. Alleen de manier waarop het water uit de hemel valt, varieert. Vandaag motregent het. Misschien miezert het morgen. Wie weet.

Beneden in de kom steken gotische kerkspitsen en puntdaken als bizarre eilanden boven de glinsterende waterspiegel uit. In het begin – hoe lang is dat geleden? – was nog de top van een prestigieus bankgebouw te zien, de enige moderne constructie die in het historische centrum toegelaten werd, ondanks fel protest. Betogingen, vlammende krantenartikels, geruchten over omkoopschandalen... de gebruikelijke ongein. Het hielp voor geen meter. Een academiejaar lang was het marktplein herschapen in een modderig slagveld waar bulldozers en kranen en betonmolens een verwoed gevecht tegen de tijd voerden. Op een mooie lentedag was het klaar. De burgemeester kwam een lintje doorknippen, omringd door glunderende geldschieters. Ik ben niet gaan kijken. Ze toonden het live op de regionale zender. Iedereen zag er belachelijk uit met die knalgele veiligheidshelmen op.

En toen begon het te regenen.

Helikopters vlogen af en aan om bankiers in maatpakken en mantelpakjes van het dak te plukken. De angst waarmee ze zich vastklampten aan de rondzwierende touwladders, de opluchting op hun gezichten toen ze eenmaal aan boord gehesen werden – aandoenlijk gewoon.

Op een dag was ook de top verdwenen. Begeven onder de druk van de watermassa. Eén voor één kwamen we het dak op om het gat in de skyline te bekijken. Er viel niets te zien.

Nina zegt niks en ik zwijg. We roken Ultra en staren om beurten door de verrekijker.

Een hoopje kleren is verstrikt geraakt in de windhaan, een gouden beest dat vorig jaar met veel bombarie op de toren van de kathedraal is geplaatst. Toen waren we er wel allemaal bij. Ze hadden een speciale torenkraan laten aanrukken en een windstille dag afgewacht. Op het plein stond iedereen naar boven te gapen. Hoog in de spits hingen klimwerkers als vleugelloze insecten tussen de nissen en de waterspuwers. Iedereen hoopte vurig dat er eentje naar beneden zou storten. Tevergeefs. De gouden haan werd netjes verankerd, op het plein klonk een zucht en lauw applaus. We dronken hanenbier, speciaal voor de gelegenheid gebrouwen, en rookten Ultra. Af en toe wees iemand omhoog. En maar blinken in de zon.

De bundel stof blijft maar tegen de gouden haan aan deinen. Waarschijnlijk verward geraakt in de smeedijzeren krullen van de windroos.

De deur van de nooduitgang knarst open: Joke en Michael.

Die nooduitgang heb ik nooit begrepen. Overal in Torres wijzen de groene pijlen omhoog, het witte pictogrammannetje spurt ijverig de trappen op. Welke architect bedenkt nu zoiets? Als er zich in een studentenflat een ramp voordoet, zal het toch wel brand zijn? Al die Ultra-rokers, slecht onderhouden frietketels, theelichtjes voor de sfeer – het smeekt gewoon om een

vlammenzee. Wie loopt nu naar boven in geval van brand? Alsof daar een uitgang is, een miraculeuze ontsnappingsroute weg van het vuur, een ladder naar de hemel.

Dwars tegen alle logica in hebben de architecten wel gelijk gekregen. Hun concept – een aartslelijk, deprimerend studentenhuis van vier verdiepingen hoog, boven op een berg – verdient in de huidige omstandigheden wel een prijs voor meest vooruitziende ontwerp. Ze zullen het ongetwijfeld vieren in hun ondergelopen kantoren vol ronddrijvende designmeubels.

Ik richt de verrekijker op Jokes doorweekte topje. Uitvergroot priemen haar tepels door de natte stof. Een krampje schiet door mijn onderbuik. Mijn lul schuurt ruw tegen de wakke jeans aan.

Michael komt naast me staan onder de parasol. Hij draagt enkel een korte broek en plastic sandalen. Ik geef hem de verrekijker en wijs in de richting van de gouden haan.

Joke vraagt of er nog Ultra is. Ik maak een slap gebaar naar de blauwe frigobox. Er is nog meer dan genoeg. Anders halen we gewoon bij. Makkelijk zat. Joke tilt het deksel van de frigobox en reikt me een biertje aan. Ik klik het afwezig open, blijf wachten op Michaels reactie. Gefascineerd tuurt hij naar de torenspits. Zonder verrekijker zie je slechts een glanzende gele stip boven de waterlijn als een verloren gedobberde strandbal.

Ik kijk naar Nina. Haar sprieterige haren zitten half verscholen onder een baseballcap waarvan de klep begint te rafelen. In haar mondhoek smeult een stompje Ultra.

'Zou het een lijk zijn?' Michael houdt de kijker voor zijn blote bast en blijft naar de gouden strandbal turen.

'We zullen het snel weten.' Dat was Nina. Haar gezicht ziet er onbewogen uit. Alleen het stompje gloeit oranje op en een dun sliertje rook drijft van haar weg, de hoogte in.

Joke zit op de frigobox voorgerolde Ultra te roken, de benen gekruist. Ik weet niet of ik nog zin heb in meer. Mijn hoofd zit

tegen een splitsing aan; ik kan de barst al voelen. Wil ik wel splitsen? Ik neem nog een slokje bier. En dan nog een.

'Daar komen de vogels.' Nina weer.

Ik kijk op naar Michael, laat mijn blik over de afgetekende spieren van zijn tengere bovenlijf glijden, de plukjes haar rond zijn tepels, de warrige bosjes onder zijn oksels. Dikke druppels glibberen over zijn bleke huid.

Ik weet wat hij ziet. Toch tik ik op zijn billen. Zonder me een blik te gunnen reikt hij mij de verrekijker aan. Ik blaas een wimper van de lens en zoek de gouden haan. Op het pak vodden zitten nu drie zwarte vogels. Met wijd opengesperde vleugels pikken ze in de lappen. Andere vogels zitten op de haan hun beurt af te wachten. Er heerst een constant geharrewar voor het beste plaatsje. Hun onderling gekrijs is helaas niet hoorbaar.

Op het lijk – want dat is het – zitten de drie vogels aas te plukken. Als de eerste voldaan is, vliegt hij op en gaat op de gouden kam zitten om na te genieten. Het gekletter van pluimen en blikkerende snavels begint opnieuw tot de pikorde hersteld is. Ik stel scherp op de eerste vogel. Met zijn grijze klauwen zoekt hij houvast op de gouden kam. Zijn zwarte kraaloogje blinkt als een gepolijste kogel. Even heb ik het gevoel dat hij mij aankijkt.

Niemand heeft iets gezegd. Toch komt er beweging in de groep. Iedereen begint spontaan op te ruimen. Michael schudt de druppels van de parasol, ik vouw de strandstoelen op en Joke bekommert zich om de lege blikken en de frigobox. Alleen Nina staat aan de rand van het platte dak niks te doen, Ultra te roken. Ze moet dicht tegen een splitsing aan zitten.

Binnen zetten we het materiaal open op de overloop om het te laten drogen. Niet dat het veel uitmaakt, morgen wordt alles weer nat, maar we doen het toch, tegen beter weten in, om een versteende traditie in ere te houden.

Ik neem Nina bij de elleboog en we dalen de trap af naar de

tweede verdieping waar we kamp gemaakt hebben. De rest van het woonblok is verlaten. We vermoeden dat er aan de overkant nog enkele buitenlandse studenten verscholen zitten – soms ruiken we exotisch voedsel – maar we doen geen moeite om hen te zoeken. Misschien beelden we ons iets in. Er komt van alles bovendrijven de laatste tijd. Ook vreemde geuren.

In de keuken help ik Michael met het aansluiten van een nieuwe gasfles. Elektriciteit is er al lang niet meer. Drinkbaar water komt gewoon uit de lucht vallen, maar dat gebruiken we enkel om te koken. Helemaal in het begin dronken we nog gezuiverd regenwater. Michael had een ingenieus buizenstelsel met kiezel- en zandfilters aangesloten aan een vergaarbak die buiten op de vensterbank van een hogere verdieping stond. Helemaal aan het uiteinde van de constructie druppelde er uit een soort pipet kristalhelder water in een ouderwetse glazen fles. We keken ernaar alsof we een alchemistisch proces gadesloegen. Het smaakte naar niets. Maar voor ons was het een godendrank.

Ondertussen beschouwen we de regen al lang niet meer als een geschenk uit de hemel. Als we nog water drinken, dan komt het uit een fles.

We zetten een grote ketel water op een laag pitje en gaan dan naar de overloop om onze zelfgebouwde kachel op te stoken. In een verlaten kamer hebben we een geschilderd olievat gevonden. Met metaaltape en losgerukte afvoerbuizen hebben we een schoorsteen naar buiten aangelegd. Daarvoor hebben we een kantelraam uit zijn hengsels gelicht. Michael is verbazend handig in al die dingen. Ik vermoed een scoutsverleden maar vraag er niet naar. Over vroeger wordt niet gepraat.

Naast het vat staan versplinterde planken klaar. Hout genoeg in een studentenhuis. Vuurtje stook met kastdeuren, bedlatten, keukenstoelen... Af en toe een cursus economie of recht om de vlam aan te wakkeren. Of de drumstokken die we bij het olievat vonden.

Rond de ton hebben we dekens opgespannen om tochtgaten

af te dekken en de warmte zo veel mogelijk naar de keuken en onze kamers op de gang te drijven. Het lukt aardig. De rook valt wel mee. Echt koud is het nooit, ook buiten niet. De regen is nat maar de lucht is warm, als in een tropisch gebied.

Als de vlam in de ton weer oplaait, gaan we op strooptocht door de hoger gelegen gangen en keukens. Nina en Joke blijven achter en roken Ultra.

Met een gammel winkelkarretje – ooit gepikt bij de lokale supermarkt om kratten bier de berg op te rijden – ratelen we door de verlaten gangen. Uit ouderwetse beleefdheid kloppen we op elke deur voor we die intrappen. Michael en ik doorzoeken elk apart verschillende kamers. Zo gaan we onbeschaamder te werk.

Ongelofelijk wat studenten allemaal hamsteren. Het komt erop aan alleen de bruikbare dingen mee te nemen, anders verzamelen we alleen maar troep. We vullen de kar met vers beddengoed, bier, conserven, aanstekers, vitaminepillen, luchtdicht verpakte pasta, tabak en snoepgoed. Verborgen achter ondergoed vinden we blootbladen, dildo's en Ultra. Soms een paar zakjes, meestal schoendozen vol.

Voor Nina neem ik een nieuwe baseballcap mee. Die hing in een kamer aan een haakje, boven posters van honkbalspelers. Het gesigneerde slaghout gaat ook in de kar, die fikken we straks op in de ton. Michael heeft voor Joke een gigantisch roze knuffelbeest mee, en batterijen.

Op het salontafeltje zoemt een laptop: Nina en Joke proberen een film te kijken. Op het scherm slepen de beelden zich voort in het tempo van een rouwstoet en het geluid is loom alsof alle acteurs strontzat zijn en met een dubbele tong wauwelen. De batterij zal nu gauw de geest geven. Nina ook.

We eten pasta en koude ravioli uit een gezinsblik. Plichtsbewust lossen we vitaminepillen op in water. Daarna drinken we wijn en bier en roken we Ultra.

Buiten is het zo donker dat je bang bent om licht te maken. Het menselijk oog kan kaarslicht op een kilometer afstand ontwaren en de mens staat niet bekend als een goede ziener.

We spelen een gezelschapsspel en luisteren naar de regen.

Nina is ondertussen gesplitst. Tussen haar beurten door zakt ze weg in de fauteuil, maar als we de dobbelstenen in haar hand drukken, veert ze op en speelt alsof haar leven ervan afhangt. Ze overheerst het spel en gaat meedogenloos te werk in het veroveren van de wereld. Haar macht groeit zienderogen. Niemand durft haar aan te vallen, wat haar alleen maar krachtiger maakt. Terwijl wij de rest van de kaart verdelen en elkaar om eilandjes bekampen, ligt de wereldleidster achterover in de fauteuil weg te doezelen.

Ze was blij met de nieuwe cap, maar blijft de oude dragen.

'Heeft zich zo goed naar mijn schedel gevormd.'

Ik kreeg een kushandje en onderdrukte de neiging om haar beenderstructuur bij te werken.

Buiten is het donker. En het licht maakt ons zichtbaar.

's Nachts lig ik bij Nina. Af en toe wordt ze wakker en begint te praten. Tomeloos, in kraakheldere zinnen, zonder hapering aan elkaar geplakt, als een bezetene maar dan zonder hysterie, een eindeloze woordenreeks waar geen touw aan vast te knopen valt.

'De blauwe rupsen zullen komen om parkieten te deliberen, vlak na de kerst. Het is belangrijk dat we kabels spannen, anders verliezen we ons hoofd. Sabrina de heks, de trut, de engel van de lage landen – veel verkeer zal dat veroorzaken, stoppen die doorslaan, leidingen die barsten. Zolang we belastingen betalen komt alles in orde met de konijnen. Niet vandaag vader, ik heb koppijn. Het is ongepast om de hond aan een ketting van prikkeldraad te leggen. Op tv regent het, reclame. We moeten bij de pinken blijven. De parkiet is blauw, niet geel, blauw.'

Enzovoort. Een half uur aan een stuk. Dan valt ze weer pardoes in slaap, even abrupt als ze wakker geworden is. Terwijl ze wellustig ligt te snurken, woel ik door de lakens en mijn geest. Horendol word je ervan. Ik wéét dat Nina gesplitst is, dat het niks voorstelt, dat het morgen voorbij is. Toch maak ik me domweg zorgen.

Even heb ik het gevoel dat ik me in de buik van een schip bevind dat zich door een woeste storm ploegt. Dan ontwaak ik en merk ik dat iets me krachtig bij de schouder grijpt.

'Wakker worden.' Ik hap naar adem, ruik de duffe walm van onze slaap. In de schemering ontwaar ik Michael. Hij staat naast ons bed in boxershort.

'Komaan. Wakker worden. Problemen.' Zijn stem is rustig maar dwingend. Mijn hart bonst in mijn borstkas. Ik grijp naar mijn hoofd; een nijdige koppijn staat op ontploffen. Ik kan de grijze pulserende kwal in mijn hersenen aanduiden, heb zin om er met een puntige vinger in te prikken. Ik moet hem negeren, hem zachtjes laten wegdrijven. Misschien lost hij dan op.

'Sta op. Ik heb koffie gemaakt. Er is niet veel tijd.'

Koffie. Het is ernstig. Koffie is een ware luxe, een schaars product dat alleen bij bijzondere gelegenheden tevoorschijn komt. En bij noodgevallen.

'Kleed je aan. Geen laarzen, sandalen.'

Ik stommel het bed uit, doe geen moeite om Nina te ontzien, ze wordt toch niet wakker: Ultra-slaap.

Op de gang drukt Michael me een warme beker koffie in de handen. Ik probeer bruuske bewegingen te vermijden, de kwal sluimert dreigend in de achtergrond, krimpt van de hete drank.

'Hier, drink dit ook op. Krijg je het warm van.' Whisky zowaar. Mijn maag gaat ervan gloeien. Even later staat mijn hersenschors in brand. Ik leun tegen de deurstijl, voel de kwal spartelen. Mijn ogen groeien open.

Michael gaat naar zijn kamer en keert terug met fosfortoort-

sen. Die hebben we ontdekt in een knalrode plastic koffer in een kamer waar roeispanen aan de muur hingen en waarvan het plafond bedekt was met een camouflagenet. Net buiten de stad, achter de stuwdam die de elektriciteitscentrale aandreef, lag een domein voor waterrecreatie. Veel studenten waren lid van een of andere club. Torres zat vol waterskiërs, surfers, rijkeluiszoontjes met jetski's, maar ook duikers en liefhebbers van waterpolo.

De koffer bevatte ook een uitgebreide verbanddoos en reddingsvesten die zichzelf opblazen als je aan een touwtje trekt. Joke wilde ze voor de grap uittesten, maar Michael is toen kordaat tussenbeide gekomen. 'Nee,' was zijn enige verzet en daarmee was de kous af. Iedereen stond wat bedremmeld naar het vest en de koffer te kijken en voelde een pijnlijke ernst neerdalen, die we daarna ongemakkelijk weglachten.

Zonder een woord te zeggen gespt Michael een rugzak om en beent de gang uit. Ik neem nog een slok koffie, verbrand mijn tong en dribbel achter hem aan. Als hij de deur naar de overloop openzwaait, zie ik het ook: overal water. Het sijpelt van de trappen en druppelt over de randen de hal in. Een lek.

Behoedzaam gaan we naar boven. Elke verdieping wordt het erger. We komen bij de nooddeur. Water stroomt onder de kier naar binnen. Uit de rugzak haalt Michael een lang oranje touw waarmee ze schommels bevestigen. Behendig knoopt hij het rond mijn middel, schuift het een paar keer door de spijlen van de trapleuning en maakt dan zichzelf vast. De overtollige lussen gordt hij om zijn blote schouder. Hij heeft geen shirt aan, het touw zal hem zeker striemen, zoals vroeger mijn handpalmen.

Michael kijkt me aan. Ik weet niks te zeggen. Hij drukt de klink naar beneden en duwt de deur open. Dat gaat moeizaam. Hij moet optornen tegen het water dat meteen langs de nieuwe opening binnengutst. We wurmen ons naar buiten. Het is pikkedonker.

Het regent met bakken. De inslaande druppels maken een hels lawaai en geselen ons lichaam. Wind giert over het dak. Michael brult iets wat ik niet versta. Toch staat hij maar een armlengte bij me vandaan. Koud water stroomt rond mijn enkels. Ik hap naar adem.

Michael ontsteekt een fosfortoorts. Het verspreidt een verblindend wit licht waar je niet in kunt kijken, als bij een lasapparaat. Hij klemt de toorts tussen de nooddeur en de muur, zodat die op een kier blijft staan. Nog geen halve minuut buiten en al kletsnat, mijn haren plakken kil tegen mijn hoofdhuid. Michael grijpt mijn arm, trekt me dichterbij en roept in mijn oor: 'Zo vinden we de uitgang! De goot moet verstopt zitten. Kijk langs de randen. Elk een kant! Wees voorzichtig!' Hij drukt een toorts in mijn hand. Ik weet niet hoe dat ding werkt. Michael keert me de rug toe en verdwijnt achter de witte muur fosforlicht het duister in. Aan de korte rukjes rond mijn bekken voel ik hoe hij het touw viert.

Het knetterende licht weerkaatst in het zwarte water, toont hoe het dakterras een bassin geworden is. Voetje voor voetje schuifel ik weg van de nooddeur. Het water kolkt koud rond mijn enkels, stroomt achter me weg, gulzig op zoek naar de kier. Dit kun je nauwelijks nog regen noemen: het klettert naar beneden, prikt als scherven in mijn ogen en spat omhoog tegen mijn kuiten.

De afvoergaten zitten aan de flanken. Het teer bolde oorspronkelijk mooi op in het midden zodat alles netjes naar de uitgespaarde geulen stroomde, maar met de jaren zijn er verzakkingen ontstaan. Het glooiende oppervlak inspireerde ons vorige zomer om op het dak te minigolfen. Iemand zorgde voor clubs en een emmer ballen en met croquethaken en lege blikjes stippelden we een parcours uit. Studenten zijn bijzonder vernuftig in het verbeuzelen van hun tijd. Niemand hield zich aan het parcours. Een paar spelletjes hockey leverden een geschaafde knie, een blauw oog en een kromme club op. Vervolgens mikten we alle ballen in de afvoer en luisterden dan

hoe ze langs het gotenstelsel naar beneden kletterden. Enkele lefgozers mepten een balletje vanuit een teerbunker over de dakrand. Om het verst. Gieren en brullen. Tot we in de straat beneden een autoalarm hoorden afgaan en iets later een sirene onze richting uit loeide. Iedereen maakte zich uit de voeten. Niemand wist ergens van. Iedereen zou zwijgen. Het bleek loos alarm; ze zijn ons nooit komen opzoeken.

Ik kijk achterom, zie de spetterende ster. Vonken vallen van de toorts in het stromende water. Het moet een sissend geluid maken, maar ik hoor niks. De wind en de regen snijden mijn oren af.

Voor me alleen maar duisternis en water. Dapper zet ik stapjes vooruit. Het water is ijskoud en voelt dik aan alsof ik door een kuip wriemelende palingen waad. Mijn tenen tintelen en krimpen naar binnen.

Het licht achter me is niet meer voldoende. Met verkleumde handen tast ik de toorts af, probeer uit te vissen wat boven en onder is, hoe ik het ding aan de praat krijg. Mijn vingers lijken wel van rubber. Regen stroomt langs mijn kaken over mijn hals en borst, kruipt onder de band van mijn short, verkilt mijn liezen, verschrompelt mijn lid. Ik wil huilen, in elkaar zakken, naar binnen gedragen worden, drogen, dagen slapen, Ultra roken, wakker worden in een woestijn. Maar ik moet op mijn tanden bijten.

Mijn linker wijsvinger haakt zich vast in een lus, met mijn rechterhand omklem ik de toorts. Ik spreid abrupt mijn armen, klaar om het ding te laten vallen. Een scherp gevoel raast door mijn vingertop. Ik durf niet te kijken, houd mijn armen gestrekt. Er is een schurend geluid en een trillen in mijn hand. In mijn hoofd een slang die zich eensklaps opricht uit haar slaap. Ik open mijn ogen en zie het geweld van het vuur dat zuurstof zoekt. Het brult en ruist. Gensters vliegen alle kanten op, schroeien ongetwijfeld mijn onderarm, maar dat voel ik niet: mijn arm is een natte metalen staaf die uit mijn schou-

ders steekt. Het felle licht brandt mijn netvlies. Als ik wegkijk, neem ik schokkende witte bollen mee die stroboscopisch door mijn schedel flitsen. Traag vervagen de bolbliksems en zie ik weer het wilde water dat over het dak klotst. Alles gaat sneller nu, alsof de toorts me houvast biedt. Het water stroomt over de rand van het dak, de diepte in. Ik hurk neer om makkelijker bij de afvoergaten te kunnen en de hoogte niet te voelen. Water kietelt mijn knieholtes. Als een eend waggel ik langs de rand en tast de bodem af. Het tarmac voelt vreemd aan, zuiver, als een slapende krokodil.

Bij het eerste gat pulk ik wat bladeren en een gescheurd plastic bekertje uit de holte. Het water zuigt zich naar beneden, probeert mijn hand mee te sleuren. Overal zit wel wat vuil verstopt, een vieze brij van modder en draden, de verzameling neerslaand stof van jaren. Telkens gorgelt het gat en slokt het dorstig water naar binnen.

In de hoek waar de gaten groter zijn, stoot mijn hand op iets harigs, iets wat als een natte badhanddoek aanvoelt. Ik krijg er niet meteen greep op. Mijn vingers wroeten dieper langs de randen. Ik voel een nagel scheuren, negeer de snerpende pijn. Diep in het gat omklem ik iets wat op een stokje lijkt, of een taaie kabel. Met een ruk trek ik iets groots omhoog. Onmiddellijk baant het water zich langs mijn schenen een weg naar beneden. Het waterpeil daalt voelbaar. Ik til het koude vod naar de toorts, zie iets wittigs blinken in de nacht. Dan iets rozigs. Tanden, en een tong die uit een groezelige bal haren steken. Het is een kat. Een weerzinwekkende, dode, verzopen kat. Ik dwing mezelf het ding vast te houden, het niet te laten vallen want dan verstopt de boel weer. Met trillende benen en verkrampte kuiten richt ik me op, houd beide armen gespreid om toorts en prooi zo ver mogelijk van me weg te houden, en zoek het licht bij de nooddeur. Het touw valt slap tegen de grond.

Gekruisigd door mijn eigen stijve armen strompel ik met stramme benen door de regen naar het midden van het dak,

waar de nooddeur zich bevindt. Er is geen licht te zien. De toorts moet opgebrand zijn.

De regen lijkt wat te minderen en ook het waterpeil blijft zakken, voor zover mijn verkleumde voeten dat nog kunnen inschatten. Het maakt me niet uit. Ik ben het moe. Straks wil ik misschien nog terug. Straks wil ik de andere gaten ook leegscheppen. Straks. Eerst wat warmte. Die verroeste staven die uit mijn romp steken wat ontdooien.

Ik speur het dak af, op zoek naar Michaels licht. Het is donker rondom. Zijn ster moet ook gedoofd zijn.

De toorts zit er nog steeds, tussen de deur geklemd, opgebrand. Het water blijft door de kier naar binnen sijpelen, maar beduidend trager, alsof het zijn interesse verloren heeft.

Met het gevoel alsof mijn arm breekt, leg ik de kat bij de deur zoals zij ooit deed met muizen. Mijn toorts klem ik naast zijn uitgedoofde collega tussen de kier. Mijn armen zijn vrij en van gewapend beton.

Michael is nergens te bespeuren. Krampachtig begin ik het touw in te halen. Er is weinig weerstand. Het gaat verontrustend vlot.

Het uiteinde spartelt over het laagstaande water als een weerspannige vis, glipt door de kier, slalomt langs de spijlen en springt dan terug in mijn handen. Zonder Michael.

Het regent.

Ik sta op het dak van Torres.

Met een stuk touw en een dode kat.